

és az évi tartozásait újból és egyben kellene kiadni és ezen vállalatot az évi közeletvám és közmunka díjából kellene fizetni.

Ezen vállalat finanszírozását mi nem tartjuk lehetetlennek, mert a közeletvám a városi ut adó elég szép fedezetet nyújtana arra, hogy egy vállalkozó számot vessen a tervre nézve és olcsón lássa el az építést és tatarozást is, ha hosszabb időre biztos üzleti jövedelemre számíthat.

De más czél is eléretnek ezzel, az tudnillik, hogy a vállalat, mely az utakat építené és azok fentartására vállalkoznék, kétségtelenül gondot fordítana arra, hogy az utat jól megépítse és a tatarozásokat gondosan végeztesse; mert így évente sokat takarítana meg.

És végre valljuk be, és ezt minden czélzás és rossz vélemény kizárásával jegyezzük meg a vállalkozó általi kezelés jobb és biztosabb is mint a mostani házi kezelés, ha azt a tömördek napszámot fuvar, készpénzt egy vállalkozó okszerűen és ami több felelősség mellett használja fel, amit mi most évente és már sok éven keresztül elfizetünk; ma sokkal több és jobban fentartott közeleteink vannak.

Ajánljuk az ügyet a városi képviselőtestület figyelmébe.

Az iparosok nem egyesültek. Ezt határozta el a f. hó 24-én tartott közgyűlés, melyen a Matusich Károlyok, a Légárok és a Vak-Sziliek terrorizálták a józanabb iparosokat azzal, hogy „aki becsületes ember, az nem szavaz az egyesülésre”. Mégis csak szép dolog az, mikor 400 intelligens iparos felett három négy notorius iparnélküli frater uralkodik és a becsületesre hivatkozik. A közgyűlési határozat ellen felelőbevitelt adtak be.

Az új járás szervezése tárgyában a Kadarkut vidéki érdekeltség részéről körözüvény intézettel a hatósági bizottság tagjaihoz; a körözüvényt, mint igen érdekes tartalmat közöljük.

Mint a megyei lapokból is méltóztatik tudni a legközelebbi törvényhatósági bizottsági gyűlésen a megyei járások szaporításáról is szó lesz: sőt Bares és Nagy-Bajom érdekében állásfoglalás is történt. Ugy az igazság, mint a közérdek és pénzügyi szempontból kénytelenek vagyunk ezen tervezet ellen felszólalni s az alábbiakban kimutatni azt, hogy a járások szaporításának kérdése úgy oldható meg leghelyesebben, ha nem két, de egy járás szervezzük, Kadarkut székhellyel.

Ugyanis: Kadarkut és vidéke Somogymegyének azon része, melynek lakossága — egyenlő teherviselés mellett — legkevésbé részesül azon előnyökben, melynek kulturális fejlődését előmozdítani hivatva volna. Nines vas-, nines kő-

lelke nem tudta elviselni. A szökésre jó alkalom kínálkozott, Keszthelyről éppen szénát vittek Sopronba. Festetics gróf székerei s ő az egyik székérre felugrott s a szénára lefokult s anélkül, hogy a béresek megint észrevették volna, a székéről lecsuszott s gyalog tovább indult Nikla felé. Utközben Berzsenyi József rokonával találkozván, az vitte négy fogatán Niklára, Thulmon János nagybátyjához. Ez 1795. augusztus havában történhetett; mert a költő négy hónapot töltött nagybátyjánál Niklán s ez vitte aztán haza Hettyére, december havában pedig a költő már otthon volt, a mit igazol Berzsenyi Lajosnak ama levele, melyet e hóban Thulmon János sógorához írt s mely levélről alább még szólni fogok.

Az a fia hidegen fogadta fiát. De utóbb még inkább bosszankodott, midőn ez a helyett, hogy a mint ő akarta szorgalmasan gazdálkodott volna, folytonosan irrogott és olvasott; mérgében összeverte a könyveket és iratokat, többször még a gyertyát is eloltotta, hogy fia ne olvashasson és ne irhasson. Mert Berzsenyi Lajos véleménye az volt, hogy nálunk a versírás szegény, pláne egy olyan nemes embernek, mint az ő fia, ki birtokból is ur lehet; másrészt (mint ezt a költő fia Lászlótól tudom) félt, hogy az amugy is tüzes képzeletű ifjú a római költők a költészet ideális világába ragadván, az a minden napi életküzdelmeire és örömeire fogékony nem lesz.

De hiába való volt minden, a lánglelű ifjú azért titokban mégis elővette kedves költőit: Ovid Horác és Vergiliust s maga is folyton verselgetett s mig eddig csak szerelmi dalokat zengott ajka, most már tespedésbe súlydnt nemzetét romlásról féltve, „A Magyarokhoz” című remek odá-

utja, nines folyama, melyek közül egyik vagy másikkal, a székhelyért versenyző helyek s azok vidékei bírnak. Pedig az osztó igazság úgy hozza magával, hogy a tehernek ne csak súlyát, hanem előnyeit is közösen élvezzék azok, kik ezt viselik.

— De ezt kívánja a közérdek is, mely annál nagyobb, minél többeknek java és érdeke van hozzá köve. Ebből kifolyólag Kadarkut és vidékének 21 községe, 22 ezer lelket számláló lakosságával — központján a három legnagyobb járás érintkezési helyének — bizonynyal nagyobb közérdeket képvisel, mint akár Nagy-Bajom, a mely mértanilag központján fekszik ugyan a megyének, de néptelen vidékén alig 5—6 ezer lelket összehozni kik járási székhelylyé tétele esetén közelebb érnék ott, mint a mostani székhelyen bíróságukat akár Bares, a melynek félkörében 4—5 nagyobb község esik csak, de ezek is többnyire vasuton s így könnyen és olcsón közlekedhetnek jelenlegi járási székhelyökkel. De tekintetbe vendő a pénzügyi szempont is. Ugyanis: maga a Kadarkuti járás felállítását segíteni fog azon hiányon, melyet sokan két járás létesítésével akarnak megorvosolni, t. i. hogy a három legnagyobb járás kibővítésük. Mert a kaposvári járást 8 község felvételével 7. a nagy-atádi járást 6. község felvételével 7. a szigetvári 7 község felvételével 6 ezer lélekkel kibővítik. Tehát ez az egy járás 3400 forint terhet ró a megye közönségére, míg a tervbe vett két új járásra 6800 forint szükséges.

Mélyen tisztelt törvényhatósági bizottsági tag Ur! Midőn az elmondottakat becses figyelmébe ajánlani bátrak vagyunk, tisztelettel kérjük — hogy ügyünket, mely igaz, azonkívül 22 ezer ember óhajának s a megye közönsége pénzügyi érdekének is legjobban megfelel — a legközelebbi törvényhatósági megyei gyűlésen támogatásával diadalra juttatni kegyeskedjék. Tisztelettel, Kadarkuton, 1893. szeptember hó 26-án. A felállítandó új járás érdekeltsége.

A községi beszédek igen érdekes eseményeket idéztek elő. Ugy halljuk a legközelebbi körökből, hogy a „legalkotmányosabb” király válasza a törvényhatósági küldötségekhez oly benyomást tett az ellenzéki körökre, hogy ezeknek frakciói-épen ezen intelmek folytán mostmár legközelebb újra tömörülnek.

Erre volt Szalay Imre országgy. képviselő igen ügyes és fogárd interpellációja, amely a miniszteriumot ugy látszik egészen a sarokba szorította s más részről az ellenzéki töredékeket az egyesülésre ösztönözte.

HIREK.

Tisztelettel kérjük lapunk t. olvasóit, hogy a hátralékban levő előfizetési részleteket a lap kiadóhivatalához beküldeni sziveskedjenek.

A Vekerle valutája a magyar pénznek még addig nem nagy értéket biztosított amennyiben ma drágábbert kell megfizetni a francziák is Svajeziai frankjait, mint a nagyszerű valuba

jában önté ki hazafias lelke haragját, ostorozva nemzetének bűneit.

Majd az 1797. évben a szombathelyi sikontáborozó, felkelt nemességet látva örömmel tud meg a szíve s fellelkösülve énekelte, hogy:

„Csak sást nemzünk a sasok,
S nem szül gyávanyulat Nubiapárdue!”
A már említett: „A Magyarokhoz” című kezdetű remek odát a költő 1796-ban, tehát 20 éves korában írta s nem, mint némelyek állítják, 1810-ben. Mert először a családi hagyományok szerint is, azt még az atya házában írta mely az ifjúkor hévét mutatja, másodsor pedig „A fölkelő nemességhez, a szombathelyi táborban” című versének 5-ik sora: „méltán buslakodám előbb, hogy hárosa eleid nyomdokaitól kiténe,” már vonatkozik ama versére, melynek egyébként nem is volna teljes értelme.

Miként fentebb is említém, Berzsenyi Lajos eleget bosszankodott fia miatt s a reményről is lemondott, hogy belőle jógazda legyen, mint ezt 1795. december havában Thulmon János sógorához írt levelében is panasolja „*a kire ugylátszik szintén nehezelt a mire ez, Niklán 1705. december 31-én kelt válaszában azt írja, hogy ő nem vesztette el személyét a fia iránt, mert neki rossz társaság nem kell, erről meggyőződött ama négy hónap alatt, melyet nála töltött s hiszi, hogy jógazda lesz belőle; azért tanácsolja Berzsenyi Lajosnak, hogy szegje meg a kenyeret s adja ki a fiának az anyai részt s házassítsa meg mielőbb

*) Thulmon Jánoshoz 1796. január 6-án írt levelében megint a fia ellen panaszkodik.

rendezés előtt Tavaly ugyanis egy frankért fizetünk a külföldön 47—48 osztrák magyar krjezart most a frankokat 50—52 krért kell megfizetni. Hát kinek használt ez a rendezés?

— **Boronkay Károly** kozmapusztai földbirtokos, megyénk egyik kiváló férfa, közéletünk ismert és tiszteletben álló alakja — hosszas betegség után meghalt. A gyászjelentés következő: Özv. Boronkay Károlyné született Dománitzky Klementina, mint neje, Boronkay Lajos mint testvér, Dr. Vasinnyei Géza, Irén, férjezett Márffy Józsefné és Dezső mint unokaöccsék szomorodott szívvel jelentik a felejtethetlen férj, testvér illetve nagybátyjuk nezeit Boronkay Károlynak földbirtokos és Somogyvármegye törvényhatósági bizottsági tagjának életének 63-ik, boldog házassága 19-ik évében f. hó 20-ikán d. u. 6 óraker, hosszas szenvedés és a halotti szentségek ájtatos fölvtétele után történt gyászos elhunytát. A boldogult hült tetemei f. hó 22-én d. u. 3 óraker fognak Kozma pusztán beszenteltetni és a kutasi családi sírboltban eltemetni; az engesztelő szentmiseáldozatok pedig a temetés napján reggeli 10 óraker; nemkülönbén f. hó 27-én reggeli 10 óraker a kutasi plebánia templomban a mindenhatóknak bemutatgatni. Béke hamvaira! Az elhunyt férfit fellelti, családi gyászban egész megye közönsége osztozik.

— **Noszlopy Tivadar** urat lapunk főmunkatársát nyertük meg. Olvasóink bizonyosan szívesen veszik tudomásul e körülményt, miután a jó tollu, szorgalmas fiatal író, kinek érdekes dolgozatai széles körben ismeretesek és kitüntetésben részesültek — munkásságával lapunk értékét csakis emelni fogja.

— **Az aradi vértanukért** a kaposvári honvédegyelet ismét megtartja a gyászistentiszteletet s kegyelettel üli meg a történelmileg nagy és gyászos napot. A vonatkozó értesítés így szól: Ertesítés. Somogyvármegye nagyérdemű közönsége tisztelettel értesítetik, miszerint 1848-9-iki honvédegyelet részéről az 1849-ik évi október hó 6-án Aradon kivégzett 13 Vértanu 44. éves gyász emléke alkalmából, folyó évi október hó 6-án délelőtti 9 óraker a kaposvári róm. kath. hírközség templomában ünnepélyes gyászmise tartatik: mirenézve tisztelettel fölhívának e nemes vármegye és Kaposvár város hazafias érzelmű lakosai, különösen pedig az 1848-9-iki honvédegyelet minden egyes tagja, — miszerint a kegyelet e szent ünnepélyét minél számosabb megjeleléssel méltóan megtisztelni kegyeskedjenek. Kaposvárott 1893. szeptember 25-én. A honvéd-egylet választmánya.

— **A rendőrkapitányi kinevezés** pár nappal előbb érkezett le a városhoz azzal, hogy a kinevezett rendőrkapitány Leposits Ignác a hivatalos eskü letétele iránt a polgármesternél jelentkezzék. Az eskületétele a legközelebbi képviselőtestületi közgyűlésre már ki is tűzettel.

— **Somogyvármegye** öszi évnegyedes közgyűlése f. é. október hó 9-én tartatik meg. Ekkor lesz betöltve a központi főbírói állás is, melyre mint halljuk a járások egyhangulag Sárközy Bélát, a csurgói főbírójt jelölték s így megválasztása kétségtelen.

— **Lódíjazás.** A folyó hó 27-én megtartott lódíjazásra igen sok lovat állítottak ki a honvéd téren s volt köztük igazán szép ló is kiosztott az a kisgazdáknak a bemutatott anyakanczák díjazására 30 drb. 10 frtos aranyat. A katonai lóvásár e napon lett megtartva Kaposvárott megvettek a méntelepék és a közös hadsereg részére 18 lovat.

— **Amerikából** csak e napokban tért vissza a világhíre vergődött Mautner Ödön hazai magkereskedő cég főnöke, ki egész nyáron át ott tartózkodva, ezen idő alatt sorra látogatta Amerikának nevezetesebb farm- és kert-telepeit és itt nagyon figyelemre méltó érdekes és fontos tapasztalatokat gyűjtött, a melyeknek közzétételét rendkívüli érdeklődéssel várják a mezőgazdasági és kertészeti körökben. Egyébiránt ugy halljuk, hogy Mautner ugy előszóval több felolvasás során, valamint egy cikksorozatban fogja említeni tapasztalatait közrebocsátani. Visszatérvén Európába még itt is több olyan kulturállamot látogatott meg, melyeknek földmívelési és kertészeti haladottsága magas színvonalon áll. Többek közt Hollandiát, a virághagymák híres országát is meglátogatta és itt személyesen válogatta össze ezége részére a szebbnél szebb virágu hagymákat melyeket nekünk is volt alkalmunk látni és elmondhatjuk, hogy azok olyanok, a minők Magyarországon még nem voltak.

— **A villamos világítás** tárgyában újabb felhívás folytán több ajánlat érkezett be ezek most a küldötségekhez utasítottak s az ügy már f. é. október 5-én érdemelő tárgyalatik. Ezen tárgyalás eredményétől függ az is, hogy a mostani provizorium a Korona-utczába áthelyeztetik-e vagy nem s így a város egy élénk része már a télen is élvezheti e a villamos világítást.

— **Az ártezi kut furása** egyelőre felakadt,

mert a négy hüvelykes csövek leszoritása oly nehézséggel jár, hogy az eddigi összes munka veszélyes lehet. Ennélfogva a tanács szakértői szemlét rendelt el, melyre hivatta lesz a további eljárás iránt javaslatot tenni is. Konstatálni azt vajon az eddigi munkálatok kifogástalanul végezettek-e? E nemra f. é. október 4-én tartatik meg és annak eredményéhez képest lesz intézkedés tervé a további furás iránt.

— **Hymen.** Kazinezy Gábor kir. törvényszéki bíró eljegyezte Váradi Szabó János udvari tanácsos leányát, Annát, Debreczenből. Sok örömet és boldogságot kívánunk a szép frigyhez.

— **A harmadik gyógyszerár kérdése,** mint több helyről értesülünk ismét szőnyegre kerül s ezuttal aligha sikertelenül, mert a mozgalmat azzal indokolják, hogy a czukorgyár és a mosolád-kaposvári vasut építése a jelenlegi helyzetet tetemesen megváltoztatván, az új gyógyszerár engedélyezését támogató körülményül tekintendő, ennél fogva és a népesség szaporodása folytán szükséges. Így a harmadik gyógyszerár felállításék.

— **Megégett gyermek.** Beregszászon borzasztó halállal mult ki Seres Mózes iparos kis iskolás leánya. A szülők a gyermeket augusztus 30-án este magára hagyták. A gyermek játék közben ledöntötte a lámpát, melytől ruhája tüzet fogott s egészen összeégett. A gyermek jajgatására a szomszédokban időző anya haza sietett, de a gyermeket már nem tudta megmenteni. A leányka az égési sebek következtében meghalt.

— **Az ős beköszöntött.** Az előbb oly meleg napokat az esős idők után hideg őszi napok váltották föl. Az esőt a gazda közönség már nagyon várta, mert a szántási és vetési javában folynak. Most csak jó meleg napok kellenének, hogy az elvetett gabona szépen kikelhessen s egyúttal a szőlőnek is, hogy a mi kevés van, — legalább jól megérjen.

— **Sok koldus,** verklis kócragó jár ismét a városban. Nagyon kívánatos volna, ha az új rendőrkapitány kissé kevesebb engedélyt adna ki a hasonló naplopók számára.

CSARNOK.

Várron előtt.

(Elegia.)

Barna, sötét felhők tántognak az égi határon.
Csendes a természet, gyászba borult ma nagyon.
Honfiai bánat veri fel keblünk nyugalmát,
Képeletünk kissé, hogy ha a multba tekint.
Nemzeti szob létnék híre tünt, mi mutatja nyomát most
Egy ily kő halmaz; — hajh mi kegyetlen a sors!
Üdvözlőgye te hazám multjának büszke hamuja!
Hogyha reád nézünk, onyhül a honfiai — sziv.
Bár zuggott a vihar több századok óta feletted.
S megringált, de le nem dönthette tégedet az
Höl van az ifju erő, melyben diszelve ragyogtál?
Büszkén állván fenn a csatazaj közepett.
Tán az irigységnek gyilkos keze ronta meg egykor?
Vagy bősült ellen vad dühe tamloda itt?
Elezánt bajnokidat hányszor fogadod falaidba!
S hányszor véde azok fényes acélja dícsőn?
Hol van a hős ki merész diadalt aratott körülöttd?
Vagy tán áldozatul sír fenekére került!
Bltünt nyomtalanul s neve nincs öröklive sehol sem,
Néha talán sőt hajt érte a szent kogyolat
És hány honfi kebel szunnyad csendben falaidnál?
Eltöket áldozván a haza szent ügyéért!
Durva irigységgel nézett le reád is a balsors,
S megringált dühösen mostoha karjaival.
Tornyaid ablakiból az ör-tüz moszsa világolt
Egykor, — mint fényes oszlag az éj közepén.
Nemzeti zászlóink büszkén lengtek le tetődről,
És most — csak baglyok néma tanyája lehets!
Amde azért áll fenn a síri magánynak ölében,
Nemzeti emléktünk egykori büszke tanu!
Áll s az utókornak hirted ezer évek után még:
Hogy mi dícső s nagy volt hajdan e szép haza is!

Schäffer József.

Álmodtam ismét...

— A „Margithó” cz. cyclusból. —
Álmodtam ismét... s álmon szép megint,
Rózsás ligetben nyugszol kedvesem,
S egy amor-angyal lassan, csendesen
Szép személdre enyhe álmot hint.

Rózsák fedik el drága termeted,
S álmodhoz gyűjve mézet szorgosan
Röpdősnek méhikék rózsáidon,
Zsongnak... halkán, hogy föl ne keltsenek.

Sűrűn hajol a fa lombja reád,
Főled borulva, mintha féltene;
A lomb között a kis fülemle
Zengi szerelmes, édes-bus dalát.

A természet minden alkotása:
Madárdal, virágok beszéde és
Szellő — sőt haj, patak-ésörgedezés
— Bájos és halk, álmod hogy ne bántsa.

Melletted állok én is... nesztelen...
Mintha Isten templomában volna,
Szent áhitattal ottan dobogna,
Remegve, félve úgy ver a szivem.

Az angyalok játszanak tán veled?...
Remény, öröm tündököl arczodon! —
De — ah! — ne vem repült el ajkodon!
... S csókolnom ezt az ajkat nem lehet?!

Rónai Ödön János

Köszegen.

Egy cibil díszdeputátus elvesztett kerekeiből.

Jó kedvvel fűtült a gyors vonat sippja, mikor a s... i deputáció kényelmesen elhelyezkedett a külön kocskiban.

Hogyne, mikor a király elé szállítja a kupavármegyei hű polgárok, kik háromszázezer nevében hódolnak a magyar állam jó királyának...

— Megy a gözös... megy a gözös Kanizsára!... Kanizsáról Szombathelyi állomásra... Aztán elveszett a nótá a rohanó vonat zakatolásában...

Még messziről és minden állomásról lobogtak a fehér kendők:

— Üdvözljük a királyt!... A német eszár, a szász királyt... az angol herceget is... Derék, jó, hű nép, — tele a magyar sziv meleg szeretetével, rajongásával... hazaszeretével, világos észszel áldottan, érzékkel megáldva arra nézve, hogy hazájára, jólétére, békéjére haladására mi jó és mi hasznos...

— Üdvözljük a haza szövetségeseit, barátainkat!

Állomásról állomásra hasonló meleg rokonszeny nyilvánult; szinte büszke lettem, hogy a deputációból ki nem maradtam...

Igy értünk Szombathelyre, Vas megye csinos, rendezett székvárosába.

Az állomás a villamos lámpák fénytengerében uszott, zöld galyakkal, zászlókkal, díszítve; a rendezőség nyomban jelentkezett és vezetett a kocsikra s ezek csakhamar a kijelölt szállásra vittek...

A város utcái zászlókkal díszítve, minden utca tele kiváncsi néppel, katonasággal, küldöttségekkel a Dunántul összes megyéiből...

Jobbra-balra ismerősök, az ismeretlenek bemutatása... régen nem látott iskolatársak találkozásai...

— Ejnye de megszükkültél...

— Bizony barátom, te is kopaszodtál egy kicsit...

— Sebaj!

Az általános öröm, vágy és lelkesedésben feledve volt minden.

Másnap reggel 7 órakor kimentünk az állomásra, közel háromszáz deputátus díszmagyarban, reverenda és frakkban — a külön vonatra, mely reggel egy negyed nyolczkor indult Köszegre...

A hely meglehetősen kevés volt, de a menet idő alig háromnegyed óra, könnyen kibírhattuk.

Köszeg egyike ama régi kis városoknak, melyben a nyugati kultúra eltörölhetlen jellege ma is előnyösen lép a szemlélő elé. A város nem nagy, — körülbelül hét ezer lakossal bír; de tömören épült és a vidéki kisebb városok tipikus képét mutatja. Nem a négyszögletes, avagy a hosszúra nyuló sugar utak és reneszánsz építkezéssel, hanem egyszerű természetesen hajló utcái, tiszta, szolid és barátságos épületeivel és kedves hegyes vidékével hat.

Az állomás gyönyörű díszítésben ragyogott, a király pavillon, melyen a magas vendégek fogadta, — rögtönzött, de kitűnő izlésről tanuskodó építés és díszítő kezéből került ki.

Az utca, mely a vasuti állomástól az alreáliskolába, ahol a király szállása volt berendezve, — ezer és ezer árbocezzal, diadalivekkel, villamos lámpákkal, lampionokkal díszítve valóságos zászló erdő és zászló izezetekből tarkított.

Egyes házak külön galyfűzerekkel, szőnyegekkel, draperiákkal díszítve, az ut gondosan feltisztítva és megöntözve s az egész vonalon ünnepi díszbe öltözött embertömeg foglal helyet és láikesen éljenzi a közel száz kocsi bevonuló törvényhatósági küldöttséget...

Egy nagy öröm ünnepe a népnek, mely uralkodóját a rajongásig szereti.

A királyi fogadás a katonai alreáliskola két nagy termében történt... úgy tíz óra felé a törvényhatóságokra került a sor...

Előmentek a papok, kamarások, főrendiházi tagok, katonaság és a többi...

Bizony jó soká vártunk s nehéz volt kiállni a tulzsufolt folyosón ezt az időt a nagy hőségben, nagy tolongásban.

De voltak a várakozás alatt elég kedélyes intormezzők is.

A folyosó ablakáról épen az udvarra nyílt kilátás, ahol az udvari konyha, egy nagy faépületben rögtönözve elhelyezve volt.

A deputátusok színről színre látták, hogy gyurják a királyi asztalra a gombócot, ölik a húst, zuzák a különféle szoszt és lapítják a finom süteket és elhelyezik nagy széles sütköbe üstök és fazekakba a finom ételeket, amelyeket

együttől egyig fenekestől kiforgattak a fehérkötényes szakácsok és kukták a természetes formájukból...

Eközben aztán a folyosón egy lakáj jelen meg... fehér strimfliben, frakkal borotvált, mesztelen pófával...

De milyen volt az arc!
Szakasztott a Bonaparte Szent Ilona szigetéről.

Egy óriás liszta a kezében és sok kártya; ezek a meghívók az esteli királyi fogadásra.

Kiáltozza a neveket...

A ki „hiert”, mond, az megkapja a meghívót és alá kell jegyeznie a nevét az ívre, hogy azt kézhez vette. Aki nincs ott, azt időközönként tizszer, ötvenszer is kiáltja...

Iszonyu pedanteriával jár el ez a Bonaparte szinte fél az ember az abszenciától...

A „Kernel” Gyula képviselő nevét legalább százszor trombitálta a fülembe... mondtuk, hogy hát: beteg meg szüreten van, vagy hogy lekészt a vonatról...

Mind hiába; tíz perc múlva ismét ordított a Bonaparte.

— Nagys, Chernel Gyula orsz. képviselő ur Talán még most is kiabálja valahol Sehórumban.

Érdekes volt eközben az a „drukk” némelek részéről, akik szivesen kiáltották volna a „hért”

Ezek nevét meg nem kutatta a Bonaparte, és kárba veszett a „drukk”

De vigasztalódtunk, mert a meghívottak sem ettek abból a sok összevissza zuzott holmiból ép ugy, mint mi, akik azt az ablakból néztük és csupán „limonádét” kaptak...

Aztán meg végre is elérkezett a perc és a király elé kerültünk.

Nagy patkó alakú körben állott a nagy számu deputáció, sok fényes név, fényes ruha, dobogó sziv, feszült várakozás és a király megjelenésekor szünni nem akaró éljenzés.

A király szokott kedélyes jószágos arczal állott a deputáció elé és látható örömmel vette Radó főispán lelkes szavát... melyekben a „legal-kötányosa b” király elé tette le a nép küldötteinak hódolatát...

Radó kitűnő színész, otthon van az ilyen paradékban; jól illik neki a nyert kintetés. Amit mondott, jól volt fogalmazva és lelkesen elszavalva. Szinte látszott, hogy ez a beszéd a királynak is szíven ütött. Felélt is rá, de ez papirosra volt téve, nem volt elszavalva, csak felolvasva.

Ne ez nem is képzelhető másképp, mert a király ajkáról elejtett minden szó nagyon megfontolandó...

A királyi választ rövid beszélgetés követte... de ez alatt, mintha felhő vonult volna a láthatárra, szinte látni lehetett a deputátusok kimerültségét...

Nem esuda, reggeli öt órától tizenegy óráig talpon, díszmagyarban, pihenés nélkül.

Sietett is mindenki, anint a királyi beszélgetés véget ért menekülni a „nyomástól” amit a fényes ünnepség miatt magán viselni kellett; sietett mindenki az „arvahi ázbá”, Vas megye által adott kitűnő reggelire, amely ebédnek is beillt.

En Roboz Pista, és Guttman Vilmos mellé kerültem, több zalamegyei deputátussal.

Rövid idő alatt restauráltuk a testi hiányokat, hatalmasan ettünk és itunk; a derék roundezség nem kimélt fáradságot, gondot és figyelmet, hogy jól érezzük magunkat...

Sajátságos, hogy még sem jött senkinek kedve, nem volt kedély s bizonyos nyomott hangulat ült a levegőben.

A Guttman is savanyított... a Roboz sem derült neki... én meg elkecseregettem s ugy a quaterka mellett csak annyit szalasztottam oda, hogy hát:

— Persze, hogy persze!...

Ugy hallom, hogy Vekerle ugyan akkor Hieronimnyvel reggelizett és keményen öszszekocczant a poharak.

Délután három óra után a vasutá mentünk a szász királyt fogadni.

Fél négykor meg is jött, az angol herczeggel, külön vonaton.

Öreg, kottyadt ember, de elég jól állt neki a virtusság, melylyel az agg kort leküzödtte.

Fél óra múlva jött a német eszár.

Ez volt a várakozás központja.

Egy gyönyörű különvonat hozta; hét kocsi a mellék szorolések s a mozdonyból álló mintegy száznegyven méter hosszú vonat.

Egy kis ház sor, olyan hosszú például mint Szent Jakab... de legalább is százszor annyi értékű.

A német eszár a „Wacht am Rein” hangjai mellett, nagy éljenzéssel lépett ki a kocsiból és királyunk kétszer örlve és csókolva szorította keblére.

Mi éljenzünk ujra.

És látunk egy fiatal huszár ezredest... egy nagy, erős nemzet, gazdag uralkodóját, vidor kedvvel, üdvözlésünket szívesen viszonzva.

Több érdekes dolog nem történt. Az idő kellemetlen volt. Még azon éjen haza indultunk; kimerülten és kábultan.

De mégis boldogan. Mert a fényes álom nyomásától, a diszruhák terhétől szabadultunk... Oly jól esett az a könnyű polgári ruha és a szent-mihályi állomáson a füstölt szalonna... És a somogyi levegő...

Somogyvármegye alispánjától.

25181. sz.
1898.

Pályázat.

Az üresedésbe jött kapo vári járási főszolgabírói állásnak a f. é. október havi évnegyedes közgyűlés első napján választás útján leendő betöltése eséljéből a szerv. szabályrendelet 32. §. a értelmében felhívtnak mindazok, kik ezen állásra pályázni illetve kijelöltetni kívánnak, hogy fesszelelt kérvényüket a közgyűlés megállapítása előtt főispán ur Öméltóságánál annál inkább benyujtsák, mivel a későbbi jelentkezések a kijelölt választmány által figyelembe nem vétetnek.

Kaposvárott, 1898. évi szeptember hó 12-én

Mészár, alispán.



Tudósítás.

Van szerencsén a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy Teleki-utcában (Barotányi-féle házban)

borbély és fodrász üzletet

rendeztem be és támoszkodva több éven át ugy fővárosban mint a külföldön elsajátított szakképzettségemre a t. közönséget a legügyesebb és legpontosabb kiszolgálásban részesíteni igyekezek.

Magamat becses pártfogásába ajánlv,

tisztelettel

Robinson Mór,

borbély és fodrász-mester.



A „BUDAPEST”

képes politikai napilap Kossuth nyíltkozata szerint, az

egyetlen függetlenségi napilap.

Megjelen naponta 40.000 példányban.

Előfizetési árak:

Egy évre	12 frt.
fél évre	6 „
negyed évre	3 „
egy óra	1 „

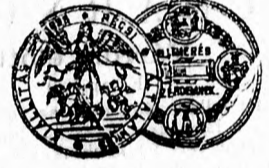
Mutatványszámot bárkinek ingyen küld a

„BUDAPEST”

Kiadóhivatala: Budapest, Sarkantus-utca 3. sz.



PAPP MIHÁLY



Villamos csengő raktára.

Kaposvárott, fő-utca 8-ik szám.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy Nagy-Kanizsán egy feloszlott cég



összes villamos berendezését

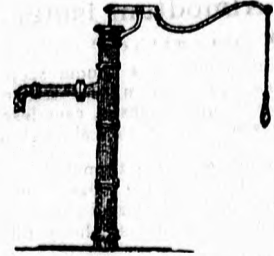


átvettem és ez által oly helyzetbe jöttem, hogy

Villámhárítókat

és villamos berendezéseket

igen olcsón gyári áron teljesítek.



PAPP MIHÁLY,
műlakatos.